

Arrest

nr. 68 683 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 1 juli 2009 te Turkije in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 2 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum werd op 12 juli 2010 toegestaan.

1.3. Verzoeker kwam op 17 augustus 2010 België binnen. Hij meldde zich op 23 augustus 2010 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Zele en werd op 28 september 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 16 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 juli 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [C., S.] [...] van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 14.02.2011, opgesteld door de politie van Zele, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zijn echtgenote verklaart dat hij het echtelijk dak verlaten heeft sedert eind januari 2011 en dat hij volgens haar gehuwd is op Belgische verblijfspapieren te bekomen. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

Uit informatie die ons werd overgemaakt door de gemeente Zele, blijkt dat betrokkene een adreswijziging is gaan aanvragen. De gegevens van het rijksregister bevestigen dit.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

[...]

Op 1 juli 2009 zijn verzoeker en mevrouw [S. K.] [...] gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Alanya (Turkije).

In augustus 2010 mocht verzoeker zijn visum in ontvangst nemen waarna hij naar België is gekomen teneinde bij zijn vrouw te wonen.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben gedurende zes maanden samengewoond. De laatste drie maanden van samenwonen kenden een turbulent verloop en waren vreselijk voor verzoeker.

Mevrouw [K.] heeft een drankprobleem waarbij zij in dronken buien voortdurend verwijten naar het hoofd van verzoeker slingerde.

Uiteindelijk heeft zij verzoeker in februari 2011 letterlijk op straat gezet. De eerste nachten heeft hij zelfs moeten doorbrengen op straat.

Ook daarna hielden de verwijten van mevrouw [K.] niet op.

Verzoeker werd het slachtoffer van stalking via berichten per gsm. Verzoeker had deze berichten opgeslagen en is er nog steeds in het bezit van (zie stuk 2).

Op 7 april 2011 ontving verzoeker een dagvaarding op verzoek van de Procureur des Konings om op 30 juni 2011 te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde wegens het aangaan van een schijnhuwelijk.

De echtgenote van verzoeker, mevrouw [K.] heeft in januari 2011 immers in een verhoor gesteld dat verzoeker enkel met haar gehuwd is om naar België te kunnen komen.

Begrijpe wie kan...

Het is namelijk mevrouw [K.] zelf die het leven van verzoeker zuur heeft gemaakt en dit zonder enige aanleiding.

Mevrouw [K.] heeft verzoeker op straat gezet waardoor er geen samenwonen meer is tussen de echtgenoten.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger. Sinds zijn aankomst in België is verzoeker hier steeds tewerkgesteld geweest.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het samenwonenverslag d.d. 14.02.2011 om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. De Minister heeft immers de reden waarom er geen samenwonen meer is tussen de echtgenoten niet geverifieerd."

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het samenwoonstverslag van 14 februari 2011 opgesteld door de politie van Zele blijkt dat verzoeker zelf niet kan aangetroffen worden, dat de echtgenote van verzoeker verklaarde dat hij het echtelijk dak verlaten heeft sedert eind januari 2011, dat hij volgens haar gehuwd is om Belgische verblijfspapieren te bekomen en dat er geen sprake is van een gezinscel tussen beide. Bovendien stelt de beslissing dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker een adreswijziging heeft aangevraagd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als echtgenote van mevrouw [K.], van Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42 ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Uit de stukken van het dossier, zijnde het samenwoonstverslag en de gegevens van het rijksregister, blijkt dat er inderdaad geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoeker ontkent dit geenszins. Doch

verzoeker meent dat zijn echtgenote een einde heeft gebracht aan de samenwoning en dat zijn echtgenote een drankprobleem heeft en hem op straat heeft gezet.

Ver[w]erende partij heeft de eer te antwoorden dat die beweringen van verzoeker, die voor het eerste kenbaar worden gemaakt in zijn verzoekschrift, op geen enkele wijze steun vinden in het administratieve dossier.

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat verwerende partij voorafgaand geen grondig onderzoek heeft verricht aangezien hij zelf verwerende partij op geen enkel moment op de hoogte heeft gebracht van de beweringen die hij thans uit in zijn verzoekschrift. Immers, indien verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarde gesteld in artikel 42quater §4, 4° van de vreemdelingenwet, dient hij dit aan te tonen gezien de bewijslast bij hem ligt. Het komt geenszins toe aan verwerende partij om deze bewijzen te verzamelen. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoekster nog van mening zou zijn dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, merkt verwerende partij op dat dit beginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze is genomen weergegeven. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn echtgenote. Hierbij wordt verwezen naar een samenwoningverslag van 14 februari 2011 opgesteld door de politie van Zele waaruit blijkt dat verzoeker niet kon worden aangetroffen en zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker het echtelijke dak had verlaten sedert eind januari 2011 en hij volgens haar gehuwd is om Belgische verblijfspapieren te verkrijgen en naar informatie afkomstig van de gemeente Zele waaruit blijkt dat verzoeker een adreswijziging heeft aangevraagd, hetgeen wordt bevestigd door de gegevens van het rijksregister. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker, die niet betwist dat hij geen gezin vormt met zijn echtgenote, wist dat hij enkel tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten teneinde zijn echtgenote te kunnen vervoegen. Het feit dat verzoeker aangeeft, na de stopzetting van zijn relatie met zijn echtgenote, in België te willen blijven en zijn bewering dat hij het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd laat dan ook niet toe te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de evenredigheidsvereiste.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Verzoeker erkent dat de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen hem en zijn echtgenote “*objectief correct*” is. Door slechts toelichting te geven bij de redenen waarom hij niet langer samenwoont met zijn echtgenote en er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging toont verzoeker verder niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals deze bepaling bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, of dat de bestreden

beslissing is genomen op grond van incorrecte feiten, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

2.1.3.3. Verzoeker betoogt nog dat verweerder tekort is gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht, omdat hij de redenen waarom er geen samenwonen meer is tussen de echtgenoten niet heeft geverifieerd. De stelling van verzoeker mist evenwel feitelijke grondslag. Uit het samenwonenverslag van 14 februari 2011 blijkt namelijk dat aan de echtgenote van verzoeker werd gevraagd waarom er geen samenwonen meer was en dat zij verklaarde dat verzoeker slechts met haar huwde om een verblijfsrechtelijk voordeel te genieten. In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat andere redenen hebben geleid tot de breuk met zijn echtgenote en hij voorhoudt dat het gedrag van zijn echtgenote en meer specifiek haar drankprobleem aan de basis ligt van het beëindigen van de relatie, dient ten overvloede te worden gesteld dat niet blijkt dat het antwoord op de vraag wie aan de basis ligt van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging, in voorliggende zaak, van enig belang is. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals dit artikel bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, laat verweerder immers toe het verblijfsrecht van een familielid van een Belg gedurende een termijn van twee jaar, te beëindigen op basis van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtelieden, hetgeen niet wordt betwist.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt derhalve evenmin.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België. Sinds zijn aankomst in België is verzoeker hier steeds tewerkgesteld geweest.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleden (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Vooreerst toont

verzoeker op generlei wijze aan nog een "gezinsleven" te hebben in België en wordt in het verzoekschrift uitdrukkelijk gesteld dat er "geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten."

Verzoeker beperkt zich verder tot de vaststelling dat hij sedert geruime tijd in België verblijft en sociale relaties hebben opgebouwd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat loutere sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon dan ook toepassing maken van artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, te meer verzoeker de toepassing van deze artikelen op generlei wijze weerlegt. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aangetoond."

2.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, beroept verzoeker zich op zijn in België opgebouwd privéleven. Hij stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, dat hij hier steeds tewerkgesteld was en dat hij hier sociale relaties heeft opgebouwd.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot vage beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd door enig stuk en dat hij nalaat om in concreto uiteen te zetten welk aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissing geraakt wordt. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat er sprake is van een inmenging in verzoekers privéleven.

Zelfs indien zou moeten verondersteld worden dat de bestreden beslissing toch een inmenging uitmaakt in enig aspect van het privéleven van verzoeker, dan nog moet vastgesteld worden dat, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een dergelijke inmenging mogelijk is. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 40ter van dezelfde wet, zoals deze bepalingen bestonden op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, laat immers toe om gedurende een periode van twee jaar een eind te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die dit verblijfsrecht verwierf als echtgenoot van een Belgische vrouw indien wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Het optreden van het bestuur is in deze bovendien vereist ter behartiging van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde belangen, waaronder de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Verzoeker heeft verder het grootste deel van zijn leven in Turkije verbleven en er blijkt niet dat hij, ingevolge zijn kortstondig verblijf in het Rijk, geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, zodat niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

2.2.3.2. Verzoeker licht verder niet toe op welke wijze de bestreden beslissing artikel 12 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 6.3 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Op 7 april 2011 ontving verzoeker een dagvaarding op verzoek van de Procureur des Konings om op 30 juni 2011 te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde wegens het aangaan van een schijnhuwelijk.

De zaak werd op zitting van 30 juni 2011 opgeroepen voor de 1^e kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde waarna de Voorzitter de zaak heeft verwezen naar de 2^e kamer.

Gelet op de betwisting en de noodzaak om conclusies op te stellen werd de zaak verdaagd naar de zitting van 2 februari 2012.

Verzoeker heeft uiteraard het recht om zich te verdedigen tijdens het verdere verloop van deze procedure. Volgens dit algemeen rechtsbeginsel dat tevens gewaarborgd wordt door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is het de rechter verboden uitspraak te doen zonder de argumenten van de partijen te hebben aanhoord. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zullen de rechten van verdediging NIET worden gerespecteerd."

2.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer vooreerst te antwoorden dat "de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2001)." (RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624)

Verder heeft verwerende partij de eer op te merken dat zoals reeds uitvoerig supra werd uiteengezet, verzoeker geen gezamenlijke vestiging meer vormt met zijn echtgenote, wat bovendien door hem niet betwist wordt. Derhalve werd de beslissing op correcte wijze genomen bij toepassing van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar hij stelt dat de beslissing tot gevolg zal hebben dat hij zich niet meer kan verdedigen bij de procedure aangaande het schijnhuwelijk, merkt verwerende partij op dat verzoeker zich kan laten bijstaan door een advocaat om zijn belangen te verdedigen."

2.3.3. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker betoogt dat, indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zijn rechten van verdediging in een andere procedure – met name de procedure inzake de voor de rechtbank van eerste aanleg gevorderde nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker, waarvoor zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier een zitting was vastgesteld op 30 juni 2011, die volgens verzoeker verdaagd werd tot 2 februari 2012 – in het gedrag komen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat zijn persoonlijke verschijning in deze procedure vereist is en dat hij zich niet kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker een visum aanvraagt om hem in de mogelijkheid te stellen op de terechtzitting aanwezig te zijn.

Het derde middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK